

Kulmakivi

Suomen teologisen instituutin tiedotuslehti

1/2014

Ville Auvinen

5.2.2014

Minne menet, Suomen kirkko?

Kirkon ja luterilaisen kristillisyyden tila Suomessa on varovasti ilmaistuna sekava. Kukaan ei tunnu tietävän, mitä kirkko mistäkin ajankohtaisesta asiasta ajattelee, eikä edes sitä, kuka sen voisi sanoa. ”*Jos sotatorvesta lähtee epäselvä ääni, kuka valmistautuu taisteluun?*” (1. Kor. 14:8). Kun kirkon virallinen johto ei anna selvää signaalia, muutamat kovaääniset radikaalit saavat äänensä kuuluviin. He saavat julkisuudessa paljon palstatilaa ja esiintyvät ikään kuin kirkon äänitorvina. Heidän jyrkissä puheissaan ja kannanotoissaan perinteinen, erityisesti herätysliikkeiden edustama kristillisyyden näkemys tuomitaan ja marginalisoidaan. He julistavat uutta ja uljasta, vanhan opillisuuden ja moraalin kahleista vapaata kirkkoa. Kirkon virallinen johtokin lienee jossain määrin vaivautunut tilanteesta.

Samaan aikaan kirkosta eroaa yhä enemmän ihmisiä. Romanttinen puhe kansan-

kirkosta voidaan varmaan pian unohtaa, ensin Kehä kolmosen sisäpuolella ja pienellä viiveellä ehkä koko maassa, viimeisenä Suomen niin sanotulla raamattuvyöhykkeellä Pohjanmaalla. Kirkosta eroamisen johdosta kirkko painiskelee yhtä aikaa sekä vakavan taloushaasteen että vielä vakavamman uskottavuusongelman kanssa.

Kaikki kansankirkon jättävät eivät eroa kirkon vanhoillisuuden takia. On jo nyt olemassa suuri joukko niitä, jotka haluavat sitoutua Raamattuun ja juuri siksi eivät enää katso voivansa olla Suomen evankelis-luterilaisen kirkon jäseniä. Osa heistä liittyy johonkin toiseen luterilaiseen kirkkoon, jotkut löytävät uuden hengellisen kodin jostain muusta kirkkokunnasta, ja osa jää ilman virallista kirkon jäsenyyttä oman jumalanpalvelusyhteisönsä eläviksi ja todellisiksi jäseneksi.

Kirkon perinteiset herätysliikkeet ovat toistaiseksi valinneet sen tien, jossa kirkossa pysytään niin kauan kuin se on mahdollista. Vastaus siihen, milloin se ei enää olisi mahdollista, ei taida olla kovin selkeä. Herätysliikkeiden toimintamahdollisuudet kirkon rakenteiden sisällä joka tapauksessa pienenevät jatkuvasti, kun lähetysmäärärahoja leikataan eikä pappisvirkaan vihitä perinteisen virkakannan edustajia. Vielä on paljon seurakuntia, joiden kanssa yhteistyö on hedelmällistä ja kitkatonta, mutta yhä enenevässä määrin myös niitä, jotka sulkevat ovensa. Kirkon ulko-oven suulle on rakentunut uusi kirkollinen organisaatio, jonka ainakin toinen jalka näyttää jo olevan oven ulkopuolella. Yhä polttavammasi tulee kysymys: pitäisikö toimia kansankirkon sisällä sitä rakentaen vai sen ulkopuolella uutta luoden.

Ennustaminen on vaikeaa, varsinkin tulevaisuuden ennustaminen. Harva olisi pari vuosikymmentä sitten osannut aavistaa, millaisessa jamassa Suomen kirkko on armon vuoden 2014 alkaessa. Moni vanhemman polven kristitty sanoo, ettei enää tunnista tätä kirkkoa samaksi kuin se, johon hänet aikoinaan kastettiin ja jossa hän on saanut nuoruudessaan elää ja jota palvella. Muutosvauhti on huima ja suun-

ta pelottava. Minkälainen kirkkomme lie-nee parin vuosikymmenen kuluttua?

Tulevaisuuteen tähyillessämme ja oikeaa ja viisasta suuntaa miettiessämme on hyvä muistaa, että Kirkon Herralla on kaikki langat käsissään. Hänellä on suunnitelma valmiina, ja hän antaa tulevaisuuden ja toivon (Jer. 29:11). Raamatussa ei ole annettu lupausia siitä, että jokainen paikallinen kirkko säilyisi. Siksi en tiedä, onko Suomen evankelis-luterilaisella kirkolla tulevaisuutta, mutta siihen uskon, että Kristuksen kirkko, jota tuonelan portit eivät voita (Matt. 16:18), jollain tavalla ja jossain muodossa tulee aina olemaan edustettuna myös Suomessa. Puhaltaako Jumalan Henki vielä uuden parannuksen herätyksen kirkkoomme, vai johtaa-ko hän omansa ulos siitä? Salliiko Jumala maahamme sellaisen antikristillisen hallinnon, jossa hän pitää huolta omistaan maanalaisissa seurakunnissa? Nukah- taako kansamme syvään maallistumisen uneen, niin että vain siellä täällä pienissä kotiseurakunnissa Kristuksen valo saa loistaa?

Tulevaisuudesta tiedämme varmasti vain sen, että se on Jumalan. Siksi on nyt aika yhdessä Jumalan edessä avoimesti ja rohkeasti rukoilla, tutkia Raamattua ja kysellä, mikä on oikea tie eteenpäin.

Kuva: Ville Auvinen

Ville Auvinen siunattiin pääsihteerin tehtävään

STI:n hallituksen puheenjohtaja Mika Tuovinen siunasi avustajineen Ville Auvisen pääsihteerin tehtävään Perustalehden teologisilla opintopäivillä Suomen Raamattuopistossa Kauniaisissa 2.1.2014.

Lähetysjohtaja Mika Tuovisen puhe

Rakkaat kristityt ja Suomen teologisen instituutin pääsihteerit teologian tohtori Ville Auvinen.

Ville, sinä olet suostunut suureen tehtävään vaativassa ajassa. Jos olet tehtävässäsi yhtä pitkään kuin kaksi edellistä pääsihteerää – arvostetut Eero Junkkaala ja Henrik Perret – tulet todennäköisesti näkemään monenlaisia muutoksia, sekä hyviä että huonoja, kirkossamme ja toimintaympäristössämme. On tärkeää, että kartta on mukana ja kompassi käytössä.

Kun Jumala valmistaa meitä työnteijöikseen, joudumme usein tuliseen päätösiin. Epätoivo, muiden ihmisten, oman tunnon ja paholaisen syytökset ovat osa monen Jumalan palvelijan elämää. Teologiakaan ei ole vain akateemista pohdintaa vaan kamppailua, jota Luther kuvasi kolmella sanalla: meditaatio, tentaatio ja oraatio.

STI:n perustamisen aikaan teologista pohdintaa, painimista ja rukousta viljeltiin ahkerasti. 26 vuotta sitten seitsemän hengellisen järjestön johtajat allekirjoitti-

vat teologisen yhteistoiminta-asiakirjan, joka oli siemenenä STI:n syntyyn.

STI on tänäänkin tärkeä kristittyjä ja eri järjestöjä yhdistävä liike. Sinun tulee vahvistaa tätä yhteyttä.

Johtajana

Johtajana sinua kuunnellaan nyt erityisellä tavalla. Puhujakoroke on muuttunut toisenlaiseksi. Moni kirkkomme pappi ja työntekijä kuuntelee, mitä sanottavaa sinulla on. Voit osittain itse päättää, kuuntelevatko he ääntäsi.

Kun astuin omaan johtajan tehtävääni, eräs työtoverini kysyi minulta, tiedänpö eron vahtikoiran ja rakkikoiran välillä. Sain vastaukseksi: Rakkikoira pitää jatkuvasti ääntä, nostaa jalkansa ihan missä lystää, eikä kukaan ota sen ääntä tosissaan. Siihen on totuttu. Vahtikoira haukahtaa, kun siihen on syytä, ja silloin kaikki havahtuvat ja menevät toteamaan tilanteen. Rakkikoiraa ei jakseta kuunnella, vahtikoiraa arvostetaan.

Lähetystyö ja luterilaisuus

Sinun lähetystyökautesi Sambiassa on jättänyt jäljen, jota tuot kirjoituksissasi ja opetuksissasi raikkaasti esille.

Myös luterilaisuus on sinulle tärkeää. Sambiassa olit kuullut, että suuren kirkkokunnan johtaja oli sanonut pienen luterilaisen yhteistyökirkon piispalle: ”Luterilaisuus on nukkuva jättiläinen.” Olet pohtinut sitä, miten tätä jättiläistä herättelisi.

STI:tä ei ole tarkoitettu omaksi operatiiviseksi toimijaksi vaan kristillisten järjestöjen, kirkon ja seurakuntien tukijaksi. Tämä tehtävä toteutuu, kun tutkittu ja opetatte Raamattua sekä rohkaisette pitäytymään Kristukseen. Tehkää se, mitä voitte, että järjestöissämme ja seurakunnissamme Kristuksen armoa ja totuutta julistettaisiin siten, että myös heikkoutensa ja ahdistuksensa keskellä kulkija uskaltaisi vapisevin sydämin kääntyä Kristuksen puoleen.

Kristillisellä kirkolla ei lopulta ole kuin

yksi tehtävä: todistaa Kristuksesta. Ei ole syvempää teologiaa kuin se, mitä Jumala teki Jeesuksessa puolestamme. Ei ole suu-
rempaa kuin se, että eksynyt löytää tien Isän luokse ja saa armon.

Tehkää työtä ja julistakaa veren makuu-
suussa. Kristuksen sovintoveri on Jumalan lahja maailmalle.

Omassa tehtävässänne ja työssänne pelkään eniten sitä, jos joku minun asenteit-
teni, tekojeni tai sanojeni vuoksi vetäytyy pois Kristuksen luota tai ei uskalla tulla sinne lainkaan. Koen, että tarvitsen jatkuvasti armoa ja anteeksiantamusta. Näitä Kristus tarjoaa myös sinulle, Ville. Tässä tehtävässä tarvitset myös toisten kristittyjen tukea, esirukousta ja siunausta.

Pääsihteeri Ville, olet astunut suureen tehtävään. Ole yhdistämässä kristittyjä. Kerro evankelioimisen ja maailmanlähe-
tyksen haasteista. Muistuta meitä jatkuvasti luterilaisuuden suurimmista aarteista: yksin Raamattu, yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden.

Ville Auvisen työhön siunaamisen toimittivat Timo Junkkaala, Timo Eskola, Mika Tuovinen, Stig-Olof Fernström ja Tomas Nygren. Kuvat: Kirsi Sell

Teologiset opintopäivät pohti herätyksen olemusta

Timo Eskola

Perusta-lehden ja Suomen teologisen instituutin järjestämät opintopäivät tammikuun alussa synnyttivät keskustelua siitä, mitä herätyksellä tarkoitetaan ja mitä sillä voisi tarkoittaa. Hengellinen herääminen sinänsä on yleinen ja tunnustettu käsite. Mutta mitä herätys tarkoittaa kansankirkollisuudessa, jossa kastetut jo valmiiksi ovat ainakin perinteisesti käyneet silloin tällöin ehtoollisella? Aihe on pitkään ollut jonkinlaisen kiistan kohde Suomessa.

Professori Jouko Talonen muistutti esitelmässään, että luterilaisuuteen on aina kuulunut uudistumisen tavoite: seurakunnan on aina uudistuttava (*semper reformanda*). Toisin sanoen sen on aina palattava elävän uskon alkulähteille, puhtaaseen Kristuksen evankeliumiin ja Raamatun sanoman julistamiseen. Näinhän juuri uskonpuhdistuksessa tapahtui.

Kirkon tehtävästä

Piispa Jari Jolkkonen puolestaan etsi tilaa herätyksiliikkeiden työlle luterilaisen uskon ytimestä. Hän totesi, että luterilainenoppi ei anna tilaa hengelliselle velttoudelle tai sakramentin halveksimiselle. Vanhaa Raamattuopiston perustajaa Urho Muromaa mukaillen hän sanoi, että kirkon teh-

tävänä on kutsua uskonsa menettäneitä takaisin uskoon, kehottaa katumattomia kääntymykseen ja julistaa hengellisesti kuolleille herätystä. Jolkkonen muistutti, että aito herätysjulistus on kirkon tunnustuksen mukaista. Se johtaa ihmisen iloon, sielunrauhaan ja vastuun kantamiseen.

Tässäpä lieneekin yksi Suomen kirkon sisäisen hajaannuksen suurimmista ongelmakohdista. Harva kirkon johtaja ajattelee tai puhuu kuin Jolkkonen ja Talonen. Sen sijaan kirkon halutaan integroituvan yleishumanistiseen kulttuuriin ja säilyttävän asemansa, kunhan oppia korostavat ”fundamentalistit” (eli tavalliset luterilaiset) eivät keikuta liikaa venettä. Ollaanko tällä tiellä jo liian pitkällä?

Viron kirkon opetukset

Vertailua voidaan tehdä Viron kanssa. Viron kirkon arkkipiispa Andres Pöder pohdiskeli omassa esitelmässään sitä, minkälaisia ennakkoluuloja kommunistinen propaganda on heillä saanut ihmisten mielissä aikaiseksi. Hän luetteli eräitä aatoksia ihmisten väitteiden muodossa:

- Uskovat ovat tyhmiä, koska tiedämme, että Jumalaa ei ole.
- Uskonto palvelee vain pappien vallanhalua.
- Uskonto tukee pelkästään vallanpitäjiä.
- Kristinusko kieltää nautinnon.
- Kirkolla ei saisi olla julkista asemaa.

Julkinen keskustelu kirkon asemasta ja

kristinuskon näkemyksistä näyttää myös Suomessa toistelevan aivan samoja väitteitä. Sen, mitä kommunismi teki idässä, rationalistinen materialismi on tehnyt meillä. Vaikea olisi kuvitella täällä neljän miljoonan kristityn maassa, että kielteisiä kantoja pitävää esillä ainoastaan pieni joukko kirkosta eronneita toimittajia tai ateistisia opetushallinnon virkamiehiä ja -naisia. Ongelma on kirkon sisällä.

Kansankirkon käytäntö on monilta osin täällä lännessäkin uusateismin ohjaamaa. Kyseiset väitteethän ovat pääosin samoja kuin Dawkinsin ja Hitchensin ateistiset kuvitelmat aivan uusimmissa kirjoissa. Herättelyä siis tarvitaan. Kirkon tulee julistaa hengellisesti kuolleille herätystä. Siinä seurakuntia on aina auttanut joukko herätysliikkeitä, jotka sinnikkästi

ovat meillä jääneet kansankirkon sisälle – toisin kuin useimmissa muissa maissa. Tätä tehtävää liikkeet mielellään toteuttavatkin, jos niille vain jätetään tilaa entistä ennakkoluuloisemmassa kansankirkossa. Toivottavasti piispa Jolkkosen toiveet voivat toteutua ja meillä säilyy lohdullinen julistus, joka ”johtaa ihmisen iloon”.

Herätystä ei voi käskää. Tiedämme hyvin, että Jumala toimii omalla ajallaan ja omalla tavallaan. Emme kuitenkaan väheksy teologisen koulutuksen merkitystä tässä kokonaisuudessa. Kuten Luther sanoi, meidän on rukoiltava niin kuin oma työmme ei auttaisi mitään, ja sen jälkeen tehtävä työtä niin kuin kaikki riippuisi meistä. Kirkon ja herätyksen tulevaisuus on viime kädessä kiinni evankeliumista.

Opintopäivien paneeleissa pohdittiin mm. herätysliikkeiden omia vahvuuksia ja heikkouksia. Monet puhujista olivat hyvin rehellisiä myös arvioidessaan omien liikkeidensä puutteita. Toisaalta paneeleissa käsiteltiin myös kirkon tulevaisuutta ja etsittiin liikkeille rakentavaa roolia kirkon uudistuksessa. Kuva: Kirsi Sell

HENKILÖKOHTAISESTI

Oppia Siperiasta

Teksti Tuomas J. Salo

Juha Saari on ollut viimeiset kolmetoista vuotta lähetystyöntekijänä Venäjällä. Venäjän kielen ja kulttuurin opintojen jälkeen hän toimi Omskin kirkkoherrana neljä vuotta. Vuodesta 2006 alkaen hän toimi Siperian rovastina. Viime syksynä hän palasi vaimonsa ja viiden lapsen kanssa Suomeen.

Juha aloitti teologian opinnot Helsingissä vuonna 1988. Niihin aikoihin syntyi myös STI, ja Juha pääsi käymään joillakin luennoilla varsinkin ensimmäisen ja toisen opiskeluvuoden aikana. Toisena vuonna hän tapasi myös nykyisen vaimonsa. Naimisiin menon jälkeen he olivat mukana vielä joillakin STI:n järjestämällä retkillä ja luennoilla. Kun perhe sitten alkoi kasvaa, osallistuminen kävi vaikeammaksi.

Opiskelijana Juha osallistui monen muunkin järjestön toimintaan. Esimerkiksi OPKOn, Kansanlähetyksen ja Sley'n opiskelijaillat ja piirit tulivat tutuiksi, samoin kuin Concordia-piiri, jossa käytiin läpi Tunnustuskirjoja. Jumalanpalvelusta Saaret viettivät erityisesti Taivallahdessa, jonka kirkkoherra Pauli Vuola piti erittäin hyviä saarnoja. Juha kävi messussa myös Pyhän Sydämen kappelissa.

– ”Meille oman hengellisen hoidon pääpaikka oli aina se jumalanpalvelus.”

Juha valmistui vuonna 1995 teologian kandidaatiksi. Noihin aikoihin oli Suomessa kova lama, ja seurakuntapappejakin irtisanottiin. Hänet kuitenkin valittiin

julistustyöntekijäksi Kylväjään, ja piispa Olavi Rimpiläinen vihki hänet papiksi. Hän ei vielä ollut suorittanut varusmiespalvelusta, joten hän palveli armeijassa

vihittynä pappina. Sen jälkeen hän palveli myös puoli vuotta osa-aikaisena sotilas-pappina.

– ”Se oli oikein mielenkiintoista ja mielekästä.” Tämän jälkeen Juha lähti Simoon seurakuntapapiksi, mistä hänet johdatettiin Kansanlähetyksen lähetykskursseille.

Saaren perhe muutti Venäjälle vuonna 2000, kun Juha lähetettiin Inkerin kirkon palvelukseen. Ensimmäiset pari vuotta kuluivat kieltä ja kulttuuria opetellessa, minkä jälkeen hän oli neljä vuotta kirkkoherrana Länsi-Siperiassa Omskissa. Vuonna 2006 hänestä tuli Inkerin kirkon Siperian rovasti. Hän kehitti Siperian rovastikuntaa etsien työntekijöitä ja järjestämällä koulutusta erityisesti pappien ja diakonien koulutustason nostamiseksi. Juha myös auttoi piispaa johtamisessa ja seurakuntien ja koko rovastikunnan sito-

misessa kiinteämmin Inkerin kirkkoon.

Tehtävään kuului myös logististen ongelmien ratkomista, sillä työn mahdollistamiseksi täytyi etsiä ja koordinoida resursseja: Missä seurakunta voi kokoontua? Mistä saadaan paimenelle auto? Juha piti myös yhteyttä lähettäjiin ja rovastikunnan tukijoihin. Siperia on hyvin laaja, minkä takia joka vuosi tuli matkattua varmaankin yli 100 000 kilometriä autolla, junalla ja joskus lentäen, kun siihen oli mahdollisuus. – ”Siinä onkin riittänyt mielekästä työtä Jumalan valtakunnassa.”

Entä mitä Siperia on opettanut? Siperiassa on vahva luterilainen juuri, mutta usein uskon tietopuolinen taso on hyvin heikko. Seurakunta kasvaa henkilökoh- taisten kohtaamisten kautta, kun seurakuntalaiset tuovat mukanaan ystäviä ja sukulaisia. Toinen tärkeä asia on katekismuksen opettaminen ja rippikoulun pitäminen: siitäkin seurakunta kasvaa. – ”Rovastina olen opettanut paljon siitä, mitä on olla paimen ja mitä on kirkko. Jos paimen nämä asiat sisäistää, niin sitten menee aika hyvin työssä.”

Juha pitää uskon perusasioita tärkeinä. Suomessakin sekä kirkolla että uskovilla on niiden kannalta monesti ”pallo hukassa”. Perusasioina hän pitää esimerkiksi kolminaisuusoppia, lain ja evankeliumin erottamista, lain eri käyttöjä, luomista, lankeemusta ja pelastushistoriaa. Mitä Juha haluaisi vielä sanoa STI:n tukijäsenille ja opiskelijoille? – ”Jokaisella kristityllä on kaksi oleellista kysymystä: Mikä on totta? Raamattu on totuus, kuten Jeesus jäähyväisrukouksessaan sanoi (Joh. 17:17). Ja toinen kysymys: Miten minun pitäisi elää, että eläisin Jumalan tahdon mukaisesti? Näitä molempia meidän tulee nöyrästi ru- koilla Jumalan edessä.”

Syöksyvätkö sudet kirkkoon?

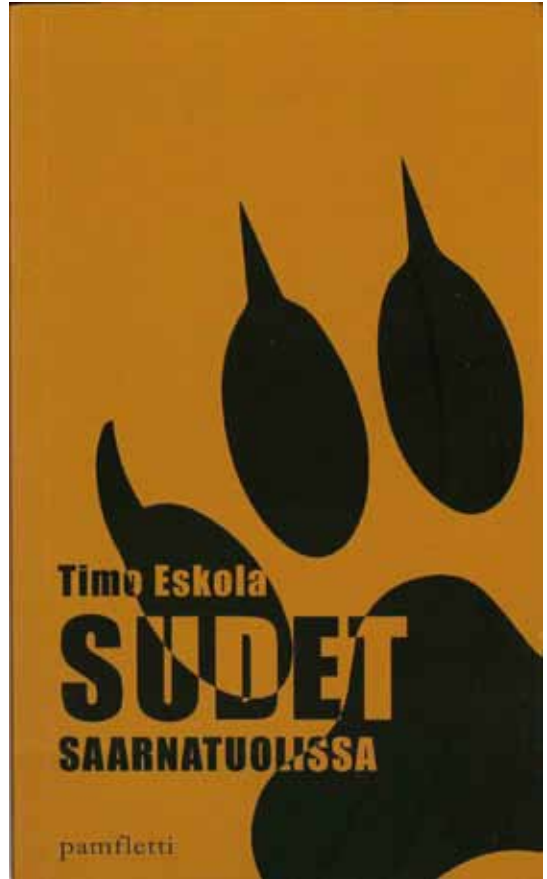
Susien ilmaantuminen pihapiireihin on puhuttanut ihmisiä etenkin Länsi-Suomessa, mutta ovatko sudet pyrkimässä myös saarnatuoleihin? STI:n tutkija Timo Eskola on kirjoittanut keskustelukirjan *Sudet saarnatuolissa*. Minkälaista keskustelua nyt herätellään?

Tutkija Timo Eskola, miksi juuri pamfletti ja näin haastavalla nimellä?

– Pamfletti on lajina hyvä silloin, kun käydään keskustelua. Siinä voi sopivasti kärjistää aihetta, mutta samalla asiasisällön on oltava tarkkaa. Monet kirjoittajat ovat viime aikoina tehneet kirjoja Jumalasta ja Jeesuksesta. Vastaan omassa kirjassani esimerkiksi Harjulan, Kuulan, Heinimäen, Räisäsen, Pyysiäisen, Pursiaisen ja Antti Eskolan puheenvuoroihin.

Mitkä ovat kuumimpia aiheita tällä hetkellä?

– Kyllä Raamatusta kiistellään yhä hullumpien aiheiden keskellä. Eräskin yliopiston opettaja väittää, että Israelin kansaa ja uskontoa ei ollut olemassakaan ennen 300-lukua eKr. Hänen mukaansa sitä ennen oli olemassa vain kanaanilaisuskonto, joka uskoi monijumalaisuuteen. Jahvella ja Aseralla oli hänen mukaansa patsaat, joita kansa palvoi. Raamattu on hänelle siis fiktiota, joka kirjoitettiin yksijumalaisen uskonnon todisteluksi ilman muita perusteita. Onhan tämä ihan käsitämätön ylilyönti yliopistomieheltä. Sääli,

että tällaista opetetaan tuleville papeille.

Toiko taustatutkimus esiin mitään uutta keskustelusta?

– Toki toi. Olin suorastaan yllättynyt siitä, että perustelun suunta on kääntynyt nykyään ylösalaisin. Kun aikaisemmin joku raamatuntutkija saattoi perustella näkemyksiään tietyllä filosofialla, nyt apu kulkee toiseen suuntaan. Esimerkiksi agnostiset humanistit Antti Eskola ja jokin aika sitten edesmennyt Juha Sihvola ovat hylänneet Raamatun perinteisen opin vedoten radikaaleihin teologeihin. Sosiologi Antti Eskola ei kestä Kristuksen ristin ajatusta. Siksi hän lainaa raamatuntutkija Kari Kuulaa, jonka mielestä Jeesus itsekin ei odottanut, että hänet surmataan maailman syntien tähden. Epäuskoa voi perustella siis näinkin.

Jääkö tuollaisiin näkemyksiin enää mitään uskonnollista?

– Tämä onkin mielenkiintoisin yksityiskohta koko keskustelussa. Yllättävän monet kirjoittajat ovat alkaneet puhua ”uskonnottomasta” uskosta. Kun Raamatun sana ei puhu ja Jumala on kadonnut, uskontoa haetaan sanojen toiselta puolelta. Esimerkiksi Pursiainen ja Heinimäki väittävät, että kaikki määritelmät Jumalasta ovat vääriä. He eivät usko sanoihin. Heillä ei ole ilmoitusta eikä Jumalan sanaa. Jäljelle jää vain epämääräinen kokemus, jota ei voi edes kuvailla oikein. Tämä on lähinnä jotain yleistä mystiikkaa, joka voisi liittyä mihin uskontoon tahansa. Ihmiseksi tullutta Jeesusta tuo kuvitelma ei enää tunne. Siitä huolimatta molemmat toimivat luterilaisina pastoreina.

Pamfletille on siis tarvetta. Onko keskustelu mielestäsi kärjistynyt?

– Vastakkainasettelu tuskin voi enää kiristyä. Itse asiassa jo vuosikymmenien ajan on puhuttu hyvin vakavista asioista. Useimmat kirjoittajat ovat tohtoreita ja professoreita. Monet heistä ovat myös pappeja. Kiista osoittaa, että uskon ja epäuskon jännite on vahva myös yliopistolla. Tieteen nimissä esitetyt käsitykset eivät ole vaille hengellisiä seurauksia. Epäuskon kiusaus käy myös tohtorin sydämen lävitse. Liian moni antaa houkutukselle periksi. Se on väärin, koska teologiaa ei pidä tehdä luopion identiteetin perusteella.

Sudet saarnatuolissa. Perussanoma 2013. 130 s. Hinta 17 €, opiskelijat 15 €. Kirjan voi tilata lehden takakannen tilauslomakkeella, sähköpostilla tai puhelimitse.

TOTUUS JA VALHE
KIRKKOKANSAN
RAAMATTUPÄIVÄ
1.3.2014
HELSINGIN KALLION KIRKKO

Totuus ja sen etsiminen kuuluvat elämän suurien kysymysten joukkoon. Ne koskettavat jokaista. Käsitys totuudesta sekä yhdistää että kipeällä tavalla erottaa myös saman kirkon jäseniä. Raamattupäivässä poraudutaan vaikeisiin, ajankohtaisiin teemoihin, mutta ennen kaikkea etsimme uskollamme vahvistusta Jumalan sanasta.

-
- 10.15 Totuus ja valhe kirkossa, **Timo Junkkaala**
11.00 Totuus ja valhe Jeesuksesta, **Leif Nummela**
13.00 Totuus ja valhe eettisissä kysymyksissä, **Ville Auvinen**
13.45 Totuus ja valhe lähetystyössä, **Pekka Mäkipää**
15.15 Totuus ja valhe mediassa, **Vuokko Vänskä**
16.00 Viisikielisen julkistamisjuhla. Mukana mm. **Anna-Mari Kaskinen ja Pekka Simojoki**

Lapsille omaa ohjelmaa ja lastenhoito.
Kirjamyynti. Tapahtuma lähetetään suorana lähetyksenä Radio Deissä.

Järjestäjät ja lisätiedot: www.kylvaja.fi | www.sansa.fi
www.sekl.fi | www.opko.fi | www.sro.fi

PÄÄN TIETOA JA SIELUN RAVINTOA

STI:n jäsenjärjestöjen johtajat kirjoittavat vuorollaan tälle palstalle hartauskirjoituksen.

Passi povitaskussa

Mies rukoili ja luki kirjaa melkein koko kahdeksan tunnin lentomatkan ajan. Sopivassa välissä kysäisin, lukiko hän Koraania. Hän kertoi lukevansa lastenkasvatusopasta. Hänellä oli kolme lasta, ja hän halusi kasvattaa lapsensa kunnon muslimeiksi. Mies kertoi olevansa palaamassa kotiinsa neuvoteltuaan islamilaisen televisiokanavan avaamisesta Keski-Aasiassa. Hän otti vasemmasta rintataskustaan pienen kirjasen ja sanoi: On minulla Jumalan sanakin mukana, pidän aina sydämeni kohdalla JS:n suuraa (suura 36) ja osaan ulkoa sen 83 jaetta. Mies kertoi mietiskelevänsä jakeiden avulla Häntä, jonka kädessä on kaiken valtius.

Hurskas muslimi on inspiroivaa juttuseuraa. On kuin kävisi keskustelua Saulus Tarsolaisen kanssa ennen kuin hänen maailmansa mullistui ja hän kuoli kaikelle entiselle. Vieruskaverini vain ei ole valmis heittämään kaikkea roskaansa pois, jotta voitaisi omakseen Kristuksen.

Niin kuin en minäkään. Tunnustelen vaihvihkaa omaa povitaskuani sydämen kohdalta. Passihan se siellä. Siitä ainakaan en vapaaehtoisesti luovu. Jos vieressäni istuvasta tulisi kristitty, hän todennäköisesti joutuisi luopumaan kaikesta, mikä määrittelee hänet yhteisönsä jäsenenä. Olisinko itse valmis luopumaan lasteni kouluttamisesta tai työstäni uskoni tähden?

Mitähän Paavali tarkoitti sanoessaan, ettei häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima? Rukoilen, että saatte STI:ssä hyvät käyttöohjeet tälle dynamiitille.

Pekka Mäkipää
lähetysohjaaja, Lähetisyhdistys Kylväjä

OPISKELIJAN SUUSTA

Opiskelin Isossa Kirjassa Keuruulla University of Walesin validoiman B.A. in Theology and Ministry: Missions -tutkinnon. Toisena opiskeluvuonna 2010 aloitin myös viikonloppuisin toteutettavassa M.Th. in Ministerial Studies (Biblical Interpretation in the Church) -ohjelmassa (UoW) aiemman insinööri-tutkintoni pohjalta. Ennen opintojeni aloittamista asuin neljä vuotta Mongoliassa, jossa mm. osallistuin kristillisen mediakeskuksen rakennusprojektiin.

Aloittaessani helmikuussa 2013 gradua kotikaupungissani Helsingissä tutustuin STI:hin. Gradun kirjoittamispaikan ja kirjaston lisäksi hyvä seura, asiantuntijat, hartaudet, atk-luokka ja kahvitila houkuttelevat hyödyntämään instituutin palveluja.

Viime syksynä aloitin opiskelut Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa. Seurakuntatyö ei tuntunut, ainakaan vielä, päätoimiselta tehtävältäni. Olen päässyt opintojen ohella tekemään koulunkäyntiavustajan ja opettajan sijaisuuksia kouluissa.

Ihminen on Jumalan kuvakseen luoma, luotu eli rajallinen. Ensimmäisen Adamin synnin vuoksi hänellä on syntiin langennut luonto ja ihminen kuolee. Eri ihmiset tekevät erilaisia valintoja, eikä Jumalalta voi salata edes sydämen syvimpiä aikeita. Sovinto Jumalan kanssa ei ole ihmisen omin avuin saavutettavissa. Jumala antoi ainosyntyisen, ei luodun, Poikansa, Sanansa, tulla ihmiseksi, elää Isälle Pyhän Hengen avulla synnittömän ja vanhurskaan elämän ja kuolla ihmisten syntien tähden ja herätti hänet kuolleista. Ainoastaan Jeesuksessa Kristuksessa on pelastus.

Eksyin ajattelemaan, että Jumalaa voi rukoilla kuuntelematta hänen ääntään. Epätodet filosofiat ovat synnin todellisuutta. Jeesuksessa, toisessa Adamissa, olen uusi luomus. Hänessä täytyy pysyä, kunnes kokonaan pelastumme ikuiseen elämään. Joskus eksyn ajalliseen katoavaan vanhaan luontooni ja luulen olevani turmeltuneen luontoni mukaisen suorituksen varassa. Jeesus on uskon alkaja ja täyttävä, ja Hänessä olen uusi luomus. Jeesus sanoi, että joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, ja joka kadottaa elämänsä minun ja evankeliumin tähden, löytää sen.

Jumala ja hänen tahtonsa tuottavat elämäni suurimman ilon. Raamattu on Jumalan sana. Jeesuksen opetuslapsen on luovuttava kaikesta. Jumalan palveleminen vaatii kaiken, kaikki kuuluu Jumalalle.

Markus Taipale

VIERAILUT

Ville Auvinen

Iltamessut Pyhän Sydämen kappelissa, Helsingin Kalliossa parittomien viikkojen tiistaisin klo 18.30.

- 16.2. Espoo, Ankkuri-kappeli, saarna
- 1.3. Helsinki, Kallion kirkko, Kirkkokansan raamattupäivät
- 9.3. Helsinki, saarna, Filia-messu
- 16.3. Turku, nojatuolimatka Sambiaan
- 18.3. Helsinki, Slef
- 19.3. Joensuu, Evankeliset Opiskelijat
- 26.3. Turku, Evankeliset Opiskelijat
- 30.3. Tampere, Hervanta, lähetyspäivä
- 1.4. Hollola, Nuorisotyön profiili-seminaari
- 13.4. Turku, Lutherin kirkko, saarna
- 18.4. Hämeenlinna, Luther-talo, ristinjuhla

Timo Eskola

- 10.3. Kirkon tutkimuskeskuksen seminaari, Tampere
- 11.3. Sley, Riihimäki
- 16.3. Kansanlähetys, saarna Ryttylässä
- 21.3. KRS:n opiskelijat, Turku
- 27.3. Raamattuluento, Espoonlahden seurakunta
- 28.3. SLEY nuoret aikuiset, Helsinki

MAKUPALA

STI:n arkistojen aarteista

Mutta miksi hän sitten kantaa kuninkaan nimeä? Vastaus: hän on semmoinen kuningas, joka on vanhurskas ja auttaja, sanoo Sakarias 9:ssä luvussa. Älköön siis se, joka on hänen waltakunnassansa, odottako hänen antawan hänelle kultaa eli tawaraa, suojelewan hänen ruumistansa, ja tekewän jotain muuta, mitä maailmalliset kuninkaat tekewät; waan syntiä anteeksi antaa hän, wanhurkautta lahjoittaa hän, ijankaikkisesta kuolemasta pelastaa hän, Pyhän Hengen ja ijankaikkisen elämän antaa hän kaikille niille, jotka kuulewat hänen ääntäänsä. Tätä waltakuntaa alkaa hän täällä maan päällä, mutta sanassa ja uskossa.

Tohtori Martin Lutherus'en Ahti-Saarnoja, sisältäviä perinpohjaisia ja jaloja selityksiä Herramme ja Wapahtajamme Jesuksen Kristuksen kalliista ja wiattomasta piina- ja kärsimys-historiasta. Sekä saarna ja tutkinto Herran pyhästä Ehtoollisesta, Hämeenlinna 1877.

KIRJATILAUS

Sudet saarnatuolissa

normaalihinta 17 euroa

opiskelijahinta 15 euroa

Toimitukseen lisätään postituskulut.

Nimi

Osoite

.....

.....

Suomen
teologinen
instituutti
maksaa
postimaksun.

Suomen teologinen
instituutti
Vastauslähetyks
Sopimus 5006510
00003 HELSINKI

SUOMEN TEOLOGINEN INSTITUUTTI

Osoite

Kaisaniemenkatu 13 A 4. kerros
00100 Helsinki

Puhelin

09 668 9550

Faksi

09 6689 5555

Sähköpostit

sti@sti.fi, etunimi.sukunimi@sti.fi

Kotisivu

www.sti.fi

Pankkitilit

Danske Bank:

FI74 8000 1100 5642 45, BIC: DABAFIHH

Nordea:

FI66 1555 3000 1169 14, BIC: NDEAFIHH

Työntekijät

pääsihteeri Ville Auvinen (044 045 6778)

tutkija Timo Eskola (koti 019 722 702)

sihteeri Kirsi Sell

Aukiolo: lukukausien aikana klo 9–19

Teologinen tutkimus- ja koulutuskeskus.

Luentotoimintaa, kirjasto ja lukusali sekä seurakuntavierailuja

Julkaisee IUSTITIA-nimistä teologista aikakauskirjaa. Tiedotuslehti KULMAKIVI

lähetetään tukijäsenille kuusi kertaa vuodessa.

Hallituksen puheenjohtaja

lähetysohjohtaja Mika Tuovinen

Jäsenjärjestöt

Ev.-lut. Lähetysyhdistys Kylväjä

Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys

Suomen Ev.lut. Opiskelija- ja Koululaislähetys

Medialähetys Sanansaattajat

Suomen Ev.lut. Kansanlähetys

Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys

Suomen Raamattuopisto

Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland

Talous vapaaehtoisen kannatuksen varassa.

Vuositukijäsenmaksu 35 euroa (opiskelijat 10 euroa, yhteisöt 100 euroa). Ottaa vastaan kirjalahjoituksia, avustuksia ja testamentteja.

Rahankeräyslupa 2020/2013/1760

Poliisihallituksen arpajaishallinto on myöntänyt STI:lle 6.7.2013 luvan koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta 7.6.2013–31.12.2014 järjestettävälle rahankeräykselle. Varat käytetään teologiseen ja pastoraaliseen koulutukseen, julistus- ja julkaisuutoimintaan sekä kirjastopalvelujen ylläpitämiseen.

Lehden taitto

Kirsi Sell

Painopaikka

Kirjapaino Hermes Oy

ISSN-L 2243-0733, ISSN 2243-0733 (painettu)
ISSN 2243-0741 (verkkójulkaisu)

SUOMEN TEOLOGINEN
INSTITUUTTI
Kaisaniemenkatu 13 A
00100 HELSINKI

* . D022 *

Itella Green

*... Pakkastalvi, suoja,
rakeet, lumi, jää,
ylistäkää Luojaa
suurta väkevää.
Kiitos olkoon Luojan,
oikeuden tuojan,
kansaansa hän muistaa.*

Virrestä 457: 4

Kansikuvat: Ville Auvinen